

Errors i credibilitat després de l'Iraq

JESÚS LÓPEZ-MEDEL*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.03.07

Ara fa quatre anys que es va produir la invasió de l'Iraq. Els anuncis de tambors de guerra es van fer realitat. En aquell moment, vaig escriure dos articles a la premsa en què criticava la intervenció militar, qualificant-la com a errònia, injusta i desproporcionada. La repercussió llavors de les meves opinions em va convertir, a desgrat meu, en protagonista durant un parell de dies, ja que gairebé no s'havia mogut ningú al PP en ocasió d'aquella controvertida decisió. Va ser molt dur llavors suportar la incomprensió, el menyspreu i el rebuig d'alguns que no van perdonar mai aquell desfogament de consciència.

Vaig deixar de ser cap de llista electoral per Cantàbria, posició en què hi vaig concórrer el 1996 i el 2000. Quan ja estava completament eliminat de les llistes, **Mariano Rajoy**, en una decisió personal, em va incorporar a la seva llista per Madrid. Això parla clarament del caràcter comprensiu, tolerant i més obert de qui ara és president del partit.

DIVERSES vegades he reiterat les meves opinions en aquest temps, i també en ocasió de la manera tan equivocada de gestionar la postguerra, amb gravíssimes vulneracions dels drets humans i les llibertats més elementals, ja que s'han arribat a dur a terme actes profundament indignes per a la humanitat i clarament perjudicials per a les democràcies occidentals. En ocasió del tercer aniversari, vaig publicar a EL PERIÓDICO un article sobre això.

Ara un company històric i més rellevant al grup parlamentari ha fet unes declaracions en què qualifica d'"error" la foto de les Açores. Les seves paraules van fer que els mitjans de comunicació m'interpel·lessin sobre aquesta qüestió. Simplement vaig procedir a reiterar-me en el que havia sostingut llavors i, per coherència, continuo mantenint. El que aleshores era una opinió s'ha convertit

en una evidència incontestable, i lamentablement els fets ens han donat la raó.

És indubtable que en tota organització s'han de mantenir uns principis bàsics i cohesionats, però no s'ha de confondre mai la lleialtat amb la submissió, ni la unitat amb l'uniformisme. Al reiterar-me en el que llavors opinava no feia sinó expressar, des de les meves conviccions i la meva llibertat mínima, el que és clar: el desastre que l'Iraq ha suposat per a les democràcies, per a Espanya i per al Partit Popular.

LA RESISTÈNCIA dels partits a acceptar l'evidència i voler donar una imatge deformada de la realitat inqüestionable, i la persistència en la negativa a admetre veus que expressin matisos diferencials només afecta la credibilitat. Hi ha una tendència innata en tots els partits a resistir-se a negar l'evidència, com si admetre errors fos una cosa funesta. L'obsessió es produeix tant si hi ha hagut relleu formal de la dirigència interna del partit com, encara més, si continuen mantenint-se els mateixos, més ocupats a continuar justificant el passat que a mirar cap al futur. En canvi, admetre amb naturalitat errors aporta credibilitat i més legitimitat al fer crítica. I negar-se al fet que algú tingui veu pròpia i expressi les seves conviccions és una cosa que acaba ofegant el partit.

Els que vulguin entendre-ho d'una altra manera cometen una gran equivocació. La insistència o contumàcia a negar el que és evident, a col·locar i mantenir una cortina de silenci per justificar el passat en lloc de mirar cap al futur, no porta enlloc.

AMB LA MATEIXA sinceritat amb què m'expresso, crec que, en la meua opinió, els vuit anys de Govern del PP amb **José María Aznar** al capdavant entre els anys 1996 i 2004 van portar una gran prosperitat i progrés al nostre país. Això va estar fonamentat per una tasca d'equip i, molt especialment, per la humilitat que ens portava a buscar avinences i acords amb els altres partits.

Això es va trencar al final del nostre mandat, en què vam tenir comportaments que es van allunyar del que havia possibilitat el nostre èxit. I va tenir el seu

zenit amb la guerra de l'Iraq. Malgrat tot, crec que el balanç d'aquella etapa va ser molt bo. No obstant, com tota obra humana, no tot va ser perfecte. I admetre això amb naturalitat és ser realista, i ningú ha de posar el crit al cel per dir que en la nostra etapa de govern, al costat d'èxits evidents, també vam cometre algun error.

EL QUE S'HA esdevingut en aquest temps reforça la necessitat d'admetre que la decisió d'envair l'Iraq i el suport polític que hi va donar Espanya van ser un clar error. No cal, com alguns pretenen, demanar perdó, flagel·lar-se o humiliar-se. En el camí recorregut per presidents de govern anteriors hi estan també entrellaçats errors i encerts. Però ningú té per què demanar a **Adolfo Suárez** o a **Felipe González** que demanin perdó per decisions errònies. Algunes van ser de gran transcendència, però ningú ha exigit disculpes. Des del ressentiment no es construeix la història ni es fa camí.

Amb la guerra de l'Iraq hauríem de posar fi al ressentiment al nostre país, admetent el nostre error i demanant que s'aturin aquestes constants invocacions de culpabilitat que tenen un rerefons d'odi. Amb aquests odis hem generat una fractura social en què la tercera Espanya assisteix, trista, a l'allau de desqualificacions i insults que actualment ensordeixen l'ambient.

*Diputat del PP per Madrid.